

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 21)2 'Ιουνίου 1883

Ἡμέρα πένθους διὰ τοὺς Ἰταλοὺς εἶναι ἡ σήμερον· συμπληροῦται ἐν ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γαριβάλδη. Ἀπανταχοῦ τῆς Ἰταλίας σήμερον τελοῦνται τὰ μνημόσυνα καὶ λόγοι καὶ δάκρυα καὶ στέφανοι πανταχόθεν καταρρέουσιν ἐπὶ τὴν μνήμην τοῦ ἐλευθερωτοῦ. Πόσα καὶ πόσα θὰ εἶχε πᾶς τις νὰ γράψῃ καὶ νὰ εἴπῃ περὶ τοῦ Γαριβάλδη, τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ ποιητικοῦ, ἐπικοῦ τύπου ἐν τοῖς νέοις τούτοις καιροῖς τῆς θετικῆς φιλοσοφίας, τῆς στατιστικῆς καὶ τῆς ποιήσεως κατὰ Ζολᾶ.

Ἡ μνημόσυνος τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι ταύτῃ ἐτελέσθη ἐνταῦθα χθές, μίαν ἡμέραν πρότερον· μετὰ τὴν λαβόντων τὸν λόγον ἐνώπιον τῆς ἐκλεκτοτέρας τάξεως τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὑπῆρξε καὶ ὁ ὑμέτερος ἀνταποκριτής, ὁμιλήσας ἐν ὀνόματι τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ καινοδουλετικὴ πολιτικὴ τῆς Ἰταλίας μετὰ τὴν τελευταίαν ὑπουργικὴν τροποποίησιν, καθ' ἣν οἱ φιλελεύθεροι Ζαναρόδελλῃς καὶ Βακκαρίνης ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχόντων Γιαννούτση γερουσιαστοῦ, καὶ Γενάλα βουλευτοῦ, εἰσῆλθεν ἐν νέᾳ φάσει· ὁ μετασχηματισμὸς εἶναι γεγονός· τετελεσμένον· τὸ κυβερνῶν κόμμα δὲν καλεῖται πλέον φιλελεύθερον ἢ ἀριστερά.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Δομίνικος Φαρίνης ἀνέλαβε τὴν ἑδρὰν του· περὶ αὐτοῦ εἶχον ὑποσχεθῆ νὰ γράψω, ἐν τῇ προηγούμενῃ μου· ὀλίγα μόνον τινά, οἷονεὶ τὴν σκιαγραφίαν τοῦ ἀνδρός.

Πέρυσιν ἀνεγίνωσκον ἐν τινὶ ἡμερηίῃ ὅτι ἐν χωρίῳ τινὶ παρὰ τὴν Ραβένναν, εἶχεν ἐνσκήψῃ πυρκαϊὰ καθ' ἣν ὥφθη

ἀνὴρ νέος ἀποβάλλων τὸν ἐπενδύτην του καὶ ριπτόμενος αὐτὸς πρῶτος ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν καὶ σώζων τὴν κατοικίαν πτωχοῦ χωρικοῦ ἀπὸ τῆς καταστροφῆς· ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, νέος ἔτι τὴν ὄψιν, ἦτο ὁ Δομίνικος Φαρίνης. Ἐκτοτε, ὅταν τὸν ἀναπολῶ, τὸν βλέπω κατὰ προτίμησιν ἐν μέσῳ τῆς πυρκαϊᾶς ἀνδραγαθοῦντα, παρὰ ἐπὶ τοῦ προεδρικοῦ ἐδωλίου τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς διευθύνοντε τὰς συνεδριάσεις ὅσων οὐδεὶς ἄλλος ἠδυνήθη νὰ πράξῃ μέχρι τοῦ νῦν.

Ἐχει φρονήματα φιλελεύθερα· εἶναι ἀκατάβλητος ἐν τῇ ἐργασίᾳ· ἔχει τὸν λόγον ἑτοιμον, ζωηρόν· τὸ πνεῦμα σπινθηροβολοῦν, τὸν χαρακτῆρα χαλύβδινον· τεσσαρακονταετῆς καὶ κατὰ πλεον ἐπιδείκνυσι φυσιογναμίαν νεαράν ἀκόμη. Εἶναι τύπος ἀνδρικῆς καλλονῆς καὶ κομψότητος· εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βουλῆς ἐξελέχθη πάντοτε παμψηφεί· ἀνευ διακρίσεως κομμάτων· διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογή τοῦ προέδρου ἂν οὐ ὁ Φαρίνης κατέλαβε τὴν προεδρείαν οὐδέποτε ὑπῆρξε ζήτημα πολιτικὸν διὰ τὴν Κυβέρνησιν· εἶναι αὐτὸς ὁ φυσικὸς, ὁ ἀναμφίρηστος πρόεδρος.

Κατὰ τὰς παρελθούσας ὑπουργικὰς κρίσεις, αἵτινες περιέσπασαν τὴν κυβέρνησιν τῶν φιλελευθέρων, πολλάκις προσεκληθῆ καὶ παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἵνα ἀναλάβῃ τὴν προεδρείαν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, καὶ ἀπεποιθῇ πάντοτε. Ὑπῆρξε στρατιώτης. Τὸν φαντάζεσθε τώρα τὸν πρόεδρον τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς; Νὰ τὸν παραβάλετε μὲ τὸν Βαλαωρίτην.

Αὔριον ἐορτάζεται ἡ ἐπετηρὶς τοῦ Συντάγματος μία τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἐορτῶν ἐν Ἰταλίᾳ· ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ πατὴρ τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ, ὁ Κάρολος Ἀλβέρτος ἔδωκε τὸ σύνταγμα εἰς τὸ μικρὸν Πεδεμόντιον· ἡ μεγαλειτέρα δόξα τῆς Σαβαυδῆς δυναστείας εἶναι ὅτι ἐκτοτε ἐσεβάσθη ἀκέραιον τὸ σύνταγμα τοῦτο· εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀκραιότης αὕτη ἔχει οὐχὶ ὀλίγας ἐλλείψεις· ἐλλείψεις

Λαβὼν τὴν κλεῖδα καὶ ἀνοίξας τὸν πρῶτον σύρτην παρτήρησε τὸ ἡμερολόγιον.

— Ἰδὲ, ἰδὲ, εἶπε μειδιῶν.

Τουτ' ὅπερ ἐσήμεριν· ἡ σύζυγός μου ὁμοίως ἔχει· τὸ ἡμερολόγιόν της.

Πάντοτε μειδιῶν ἤνοιξε τὴν συλλογὴν τῶν μυστικῶν ἰδεῶν, ἀλλὰ μόνι· ἀνέγνω γραμμάς τινας καὶ ἐφριχιάσε γινόμενος κάτωχρος.

— "Ω! ὦ! εἶπε.

Ἀσθμαίνων, φρίττων, ψυχρῷ ἰδρωτὶ περιρρεόμενος ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ, κατατρώγων τὰς σελίδας, τὰς ὁποίας ἀλληλοδιαδόχως ἔστρεψε διὰ χειρὸς τρεμύσας.

Δὲν ἔσχε τὴν γενναιότητα νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ὅλον καὶ κλείσας τὸ ἡμερολόγιον ἔθεσε τὴν κλεῖδα ἐπὶ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ εὗρεν αὐτὴν καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου κλονιζόμενος καὶ χωλαίνων.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὅτε ἡ μαρκησία ἐπανῆλθεν, ὑπεδέχθη αὐτὴν ὡς πάντοτε μετὰ τρυφερότητος καὶ μεδιότητος. Τὴν ἐσπέραν, πρὶν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιον του, διέταξε καὶ ἔφερον αὐτῷ τὸν υἱὸν του καὶ λίαν συγκεκνημένος, ἀλλ' ἀποκρύπτων τὴν συγκίνησίν του, κατήσπασθη τὸ παιδίον ἐπανειλημμένως, ἔπειτα δὲ, κατὰ τὸ σύνθημα αὐτῷ, ἡσπασθη τὸ μέτωπον τῆς Κεκιλίας καὶ ἐξῆλθε λέγων:

— Αὔριον!

Ἡ μαρκησία εἶχε κατακλιθῆ ὀλίγῳ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μόνον περὶ τὸ λυκαυγὲς ἠδυνήθη τέλος νὰ κοιμηθῇ. Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα καὶ ἐκοιμᾶτο ἔτι βαθὺν καὶ βαρὺν ὕπνον.

Αἴφνης ἐξετινάχθη ἐκ τοῦ ὕπνου ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἐκπυροκρατήσεως. Ἦκουσε τὸν κρότον κατεσπυρμένων βημάτων, τὰς θύρας ἀνοιγομένας, ἔπειτα ἐπιφωνήσεις, κραυγαὶ τρομεραὶ ἐπληξάν τὴν ἀκοὴν της. Ἐκπτοηθεῖσα ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐνδυσθεῖσα ταχέως ὤρμησε παράφορος πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ μαρκησίου, ὅθεν ἐξήρχοντο αἱ κραυγαί.

Οἱ ὑπνέται ἀνήγειρον τὸν κύριον τῶν αἱματόφυρτον ἐκ τοῦ ἐδάφους. Ἡ μαρκησία ἐξεβάλε βραχύνῃ κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος. Ὁ μαρκησὶς ἦτο νεκρός. Σφαῖρα διεπέρασε τὴν καρδίαν του. Ἐκράτει ἀκόμη τὸ πιστόλιον διὰ τῆς συνεσταλμένης δεξιᾶς χειρὸς του.

Τὸ γεγονός ποικιλοτρόπως ἐσχολιάσθη ἐν τῇ πόλει, ἐκάστου ἐρωτῶντος. — Πῶς λοιπὸν ὁ στρατηγὸς ἐφονεύθη; Αἱ γυνῆμαί ἦσαν διηρημέται. Οἱ μὲν ἔλεγον. α' Ἀπὸ πολλοῦ οἱ πόνοι του ἦσαν τῶν ἀφόρητοι καὶ διὰ τὴν ἀπαλλαχθῆ αὐτῶν κτύποτόνησεν.

Ἄλλοι δὲ οἵτινες ἐγίνωσκον καλλιτέρον τὸν μαρκησίον, τὰν γενναιότητα καὶ τὴν ἀπάθειάν του, ἀπέδιδον τὸν θάνατον εἰς τυχαῖον τι περιστατικόν. Ἡ μαρκησία οὐδόλως ὑπώπτευσεν καὶ οὐδεὶς ποτε ἐπληροφορήθη τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Κεκυλία ἐκλαυσε τὸν σύζυγόν της, ὅστις, πάντοτε

ἐλευθεριῶν· πρὸ τοῦ Ἰταλικοῦ Συντάγματος τὸ ἡμέτερον εἶ-
ναι. . . ριζοσπαστικόν.

A. Γ. Η.

Ο ΕΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΜΑΣ

Ἰδοὺ ὅσα καταμαρτυροῦσι τὸν κ. Μητσάκη, ὅστις καί-
περ ἐκ τῶν καλλίστων συμπολιτῶν, καὶ ἐκδουλεύσει πολλὰς
εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ ἐλληνικὴν ἰδέαν προσεγγικῶν, οὐχ ἥσσαν
ἀπέτυχεν ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ἴδιος συν-
αισθανόμενος ὅτι ἀδικεῖ ἑαυτὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν του θέ-
λει σπεύσει νὰ ζητήσῃ μετὰθεσιν ἀλλαχού, καὶ ἰδίᾳ νὰ ἐ-
πανέλθῃ εἰς τὴν προσφιλῇ του Ἀθυσσινίαν, ἀπόστολος γι-
γνόμενος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκεῖ ὅπου σῶζονται ἔτι δροσεραὶ
αἱ ἐλληνικαὶ παραδόσεις.

Α' Μετὰ τοῦ ἀρχιερέως διατελεῖ εἰς ψυχροτάτας σχέσεις,
ὡς καὶ μετὰ τῶν μελῶν τῆς κεντρικῆς ἐφορίας.

Β' Ἀδελφῶν ὧν ὅλως τῶν ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ συμ-
βαίνοντων, οὐδενίαν ἰδέαν δύναται νὰ σχηματίσῃ περὶ τῶν
μέσων, δι' ὧν δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστο-
λῆς του, ἀπ' ἐναντίας σύμβουλον ἔχων ἓνα ἄπατριν Κρή-
την, φαίνεται προσπαθῶν νὰ ἐκριζώσῃ ὅ,τι μετὰ τοσούτου
κόπου κοινότης, Γεννάδης καὶ διδάσκαλοι ἐφύτευσαν.

Γ' Ἐψύχρανε πάντας σχεδὸν τοὺς πολίτας καὶ ἀπεμά-
κρυνεν ἀπὸ τοῦ Προξενείου, ὅπερ ἐπὶ Γεννάδου ἦν τὸ ἐντεν-
κτῆριον πάντων τῶν ἐργαζομένων ἐκεῖ ὑπὲρ τῆς ἰδέας ἐλ-
ληνοπαίδων.

Δ' Ἐκ πάθους ἀλόγου πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην καὶ τὴν ἀ-
ξιόλογον διευθύντριαν τοῦ Παρθενγωγείου κ. Ἀσπασίαν
Γρηγοράκη οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἔθεσε τὸν πόδα εἰς παρὰ

δοσιν τοῦ Γυμνασίου, τοῦ Παρθενγωγείου ἢ τῆς Ἀστυκῆς
Σχολῆς.

Ε' Γίνεται πρόξενος σκανδάλου ἀπασχολῶν ἐν ὧραις πα-
ραδόσεως τὰς διδασκαλίσσας τῶν προαστείων, ἀναγκάζων
αὐτὰς νὰ ἐξέλθωσι μετ' αὐτοῦ ἐφ' ἀμάξης κτλ. κτλ.

ΣΤ' Δὲν ἐκέρδισεν οὔτε τὸν σεβασμὸν τοῦ κονακιοῦ, οὔτε
τὸν σεβασμὸν τῶν συναδέλφων του. Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα
εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μητρόπολιν φορῶν ἄνωθεν τῆς στολῆς καὶ
τοῦ παρασήμου του ἐν χράμῃ, δῶρον, λέγει, τοῦ βασιλέως
τῆς Ἀθυσσινίας!! Ὡς τὸ ἀν' αὔριον τύχῃ καὶ τοῦ δώση κα-
νένας δῶρον ὠρολόγιόν τι, θὰ τὸ κρεμάσῃ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ
στήθους του μαζὺ μὲ τὸ παράσημον.

Μετὰ ταῦτα πάντα ὁ ἐπιστέλλων ἡμῖν δικαίως παρατη-
ρεῖ :

«Ἀφοῦ δὲν ἔχωμεν ἡμεῖς τὴν ὑλικὴν τῆς Ἑλλάδος ὑπο-
στήριξιν, ἔπρεπε, νομίζω, νὰ μὴ μᾶς στέλλουν Μητσάκηδες,
ἀλλὰ διπλωμάτας, ὅπως τοιοῦτον φοβερὸν διπλωμάτην ἔχει
ἔδω ἡ Ρωσία, τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης γνωστὸν ἴσως καὶ εἰς
ὑμᾶς κ. Ἰλαριονόφ.»

Καὶ ἐν ὑστερογράφῳ τάδε :

«Ὁ σύμβουλος τοῦ Μητσάκη ἱατρός Α. Κρήτης, ὁ καὶ
πρόξενος ἄμισθος τῆς Περσίας, ἀπῆλθεν οἰκογενειακῶς εἰς
Κωνσταντινούπολιν ἵνα παρακολουθήσῃ τῷ Βάσσᾳ ὡς ἱα-
τρός τῆς πασχούσης συζύγου του. Ὁ κ. Μητσάκης διορθώ-
σας τὰς ἐλλληνικὰς ὑποθέσεις ἀναλαμβάνει καὶ τὴν διεύθυν-
σιν τοῦ γραφείου καὶ προξενείου τῆς Περσίας.»

Ο ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μη Χάρεσαι».

«Ὁχι μόνον ἐσφαλμένως ἀλλὰ καὶ μεροληπτικῶς ὅπερ

ἀγαθὸς καὶ συμπαθὴς, ὑπῆρξε φίλος, πατὴρ καὶ σύζυγός
ἴσως μάλιστα εἰλικρινῶς τὸν ἐλυπήθη.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἕνεκα τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του, ὁ
βαρόνος Δεσιμαῖζ ἐγένετο κύριος οὐχὶ εὐκαταφρονήτου πε-
ριουσίας, ἀποφερούσης πρόσδοτον τριάκοντα περίπου φράγκων.

Τὸ πάθος τοῦ βαρόνου διὰ τὴν μαρκεσιάν δὲν κατηνύ-
σθη. Ὅτε ἐπκέφθη ὅτι ἡ στιγμή ἐπέστη νὰ παρουσιασθῇ εἰς
τὴν Κεκιλίαν, ἐλθὼν παρ' αὐτῇ εἶπε :

— Εἴσθε ἐλευθερά καὶ σὰς ἀγκυῶ πάντοτε· εἴσθε σχε-
δὸν πτωχὴ καὶ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος· σὰς προσφέρω τὸ ὄνο-
μά μου καὶ τὴν περιουσίαν μου.

Ἡ μαρκεσία δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅ,τι προσέφερεν αὐ-
τῇ ὁ ἀνὴρ, εἰς ὃν ἡ καρδιά της ἀνῆκε. Μετὰ πεντεκαίδεκα
μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μαρκεσιῶ Σαμαράνδ, ἡ Κεκιλία
ἐνυμφεύετο τὸν βαρόνον Δεσιμαῖζ.

Ἀνεχώρησαν ἐκ Τουλούζης, ἔνθα ὁ γάμος τῆς ὥραιας
χήρας ὤν ἐπεδοκιμάσθη ὑφ' ὅλων, καὶ μετέβησαν, ἵνα ἐγ-
καταστῶσιν ἐν Παρισίοις.

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἦν τότε τεσσάρων καὶ ἡμίσεως ἔτους.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Κεκιλία ἐποίησεν ἀνγκάλυψιν πλήζασα
δεινῶς τὴν καρδίαν της. Ἦτο πρῶτον τραῦμα. Ὁ βαρόνος
Δεσιμαῖζ δὲν ἠγάπα τὸν υἱὸν της, ἐφαίνετο μάλιστα ἀπο-
στρεφόμενος αὐτόν.

— Ὁ σύζυγός μου λοιπὸν εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς καρδίαν;
ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν μετ' ὀδύνης ἡ Κεκιλία.

Μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο τὸ δεύτερον μήτηρ, ὁ δὲ βαρόνος
κατεγοητευθὴ ἐπὶ τῇ προσκίσει ἑνὸς υἱοῦ. Ὁ Παῦλος παν-
τοιοτρόπως ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰν του, διότι ἀπέκτησε μι-
κρὸν ἀδελφὸν καὶ ἀμέσως ἠγάπησε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως
τῆς καρδίας του, ἕνεκα τοῦ ὅποιου ἔπρεπε νὰ καταστῇ ἄ-
ξιος τῆς ἀγάπης τοῦ βαρόνου. Ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδὲν τοι-
οῦτον συνέβη. Ἡ ἀλλόκοτος ἀποστροφή, ἥς ὁ μικρὸς ἦν τὸ
ἀντικείμενον, πύξανε ἔτι μᾶλλον, ὁ δὲ βαρόνος τελευταῖον
ἀπῆτησεν, ἵνα ὁ νέος μαρκεσιῶς ἀπομακρυνθῇ τοῦ οἴκου.

Ἡ Κεκιλία ἐκλαυσε καὶ ἐνεκαρτέρησε κατανοοῦσα ὅτι
τὸ ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ υἱοῦ της ἦτο θυσία, ἣν ὤφειλε νὰ
κάμῃ, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τῶν προηγηλακισμῶν· ὁ Παῦ-
λος ἐστάλη εἰς οἰκοτροφεῖον.

Ἐν τούτοις ὁ βαρόνος δὲν ἐβράδυνε νὰ φανῇ τοιοῦτος,
οἷος ἦτο. Ὁ πολὺς ἔρως αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε πλέον· ἡ ψυχρό-
της του, ἡ ἀπέχθειά του, οἱ τραχεῖς λόγοι του, κατέδει-
ξαν τῇ βαρόνῃ ὅτι δὲν ἠγαπᾶτο πλέον. Προσβληθείσης τῆς
ἀξιοπρεπειᾶς της, δὲν ἠθέλησε μάλιστα ν' ἀποπειραθῇ νὰ
ἐπαναγάγῃ τὸν σύζυγόν της εἰς τὰ καθήκοντά του, ἔσχε
μάλιστα καὶ τὴν ὑπερηράνειν τοῦ νὰ μὴ παραπονεθῇ.

Ὁ κ. Δεσιμαῖζ εἶχεν ἀνεύρει ἐν Παρισίοις ἀρχαίαις γνωρι-
μίας. Συνήντα τις αὐτὸν εἰς πάντα τὰ διασκεδαστικὰ μέρη.
Ἦν ὁ τακτικὸς φοιτητὴς τῶν αἰθουσῶν τούτων, ὅπου κα-
ταφεύγουσι πάντες οἱ ἀπερριμμένοι, οἱ ἐκπεπτωκότες οἰκο-
νομολόγοι τοῦ χρηματιστηρίου, οἱ τρέχοντες κατόπιν τῶν